

DAVID MARK

Lustmoorden

De Fontein

Proloog

Vergeten te stofzuigen, denkt hij, terwijl hij een pluisje van zijn tong plukt. Ik had alles mooi moeten maken.

Hij voelt een druk in zijn onderrug.

Ik had ook eerst moeten zeiken.

Hij duwt zichzelf omhoog, verheft zijn lichaam van de vloer als een uit het water opstuivende zeemeermin, en probeert de kruimels en kattenharen van zijn glimmende borst te vegen.

Al die verdomde olie, denkt hij. Zo glad en glibberig. Alsof je met een dolfijn gaat worstelen...

De wekkerfunctie op zijn telefoon piept. Het is al tien uur. Eigenlijk had hij zijn bezoeker niet zo laat willen ontvangen.

Bange schijtebroek, scheldt hij op zichzelf, en dan, met de stem van zijn vader: 'Klotemietje.'

De jongen ligt hier al enige tijd. Hij voelt zich ongemakkelijk. Vies, maar niet lekker vies. Zijn hunkering begint weg te ebben.

Hij vraagt zich af of er een woord bestaat voor dit tegenovergestelde van vurig verlangen: het vervliegen van lustgevoelens; het moment waarop de begeerte haar wurggreep laat verslappen.

Hij begint zich een beetje onnozel te voelen. Een tikkeltje belachelijk.

Hij probeert een betere omschrijving te bedenken voor wat hij ervaart. Hij houdt van woorden. Ziet zichzelf graag als een welbespraakt iemand. Zet de apostrof op de juiste plek wanneer hij

belooft elk verlangen van een minnaar te vervullen. Maakt zich er bij zijn gedichten niet gemakkelijk van af.

Armoedig.

Hij wordt zich opeens bewust van de armoedige aanblik van dit tafereel. Liggend in zijn goedkope flatje op de eerste verdieping, maakt op dit goedkope vloerkleed, terwijl hij zijn poes wegjaagt als ze in de deuropening van zijn slaapkamer verschijnt en hem met hooghartige superioriteit aankijkt.

‘Nog vijf minuutjes,’ zegt hij opnieuw, maar hij vraagt zich af of dit weer op een teleurstelling uitloopt. Of hij zich voor niets heeft verheugd en zijn tijd heeft verspild aan de zoveelste lafaard.

Zijn rug en schouders beginnen te branden in de felle gloed van het straalkachelkje. Een merkwaardig gevoel. De rest van zijn lichaam rilt en heeft kippenvel. Hij draait zich om en onderdrukt een lachje als hij zichzelf voorstelt als een kip aan het spit.

‘Braadstuk op het menu,’ zegt hij tegen zichzelf, en hij giechelt in zijn blote arm.

Hij ligt met zijn gezicht in de gloed. Niet om uit te houden zo heet. Hij gaat weer op zijn buik liggen, bezorgd dat hij te rood en zweterig wordt. Met zijn ene hand haalt hij nog meer kruimels en pluisjes van zijn gezicht.

De jongen is midden twintig, lang en mager. Het patroon van het stoffige tapijt dat zijn tweekamerappartement geheel bedekt, begint zich op zijn gezicht af te tekenen. Een gezicht met een te grote neus en gespleten door vlezige lippen. Hij is niet bijster aantrekkelijk, maar zijn gezelschap heeft zo zijn voordelen.

‘Ik ben heel gewillig,’ zegt hij in het vloerkleed en hij ruikt zijn sigarettenadem. Hij wriemelt heen en weer en dwingt zichzelf terug in zijn rol te komen.

Hij is bloot. Ligt op zijn buik, met zijn armen en benen gespreid op de vloer van zijn woonkamer. Er is niet veel ruimte voor zijn slungelige lijf. Hij heeft eerst de tweezitsbank van de kringloop naar achter moeten duwen en de oude dozen van afhaalpizza’s in zijn slaapkamer moeten gooien om aan de wens van zijn bezoeker te kunnen voldoen.

‘Nog vijf minuutjes,’ herhaalt hij, want hij wil nog niet accepteren dat de fantasie van vanavond alleen een fantasie zal blijven.

Hij reikt naar zijn mobiele telefoon, opgeborgen in een van zijn afgedragen witte gympen. Geen nieuwe berichten.

Hij leest de meest recente.

O ja.

Voelt zich weer opgewonden raken. Moet gaan verliggen vanwege de groeiende stijfheid tussen zijn benen.

Begint de hunkering te voelen. Zijn bewegingen krijgen iets verrukkelijk looms.

Tijd om te sluipen als een panter. Hij grinnikt.

Spijkerhard. Beeldschoon.

Je zou er geld voor moeten vragen, knul. Je bent om op te vreten.

Als een dronkaard die na een nuchter momentje een whisky achteroverslaat, verandert de terugkerende roes van seksueel genot zijn waarneming. Hij krijgt een beter gevoel over de voorstelling die hij weggeeft. Herinnert zich vriendelijke woorden en dankbare omhelzingen. Voelt zich enigszins trots worden als hij bedenkt hoe hij er vanaf de open deur uit moet zien. Hij weet dat zijn blote rug en billen een adembenemend plaatje vormen; de inkt die omhoog kruipt naar zijn schouders was de schreeuwende pijn op de tatoeagetafel waard.

Hij gaat zijn bezoeker gelukkig maken.

Er klinkt plotseling een kraakje op de trap.

Hij glimlacht en ademt nerveus uit.

Daar gaat ie.

Hij kromt zijn rug. Presenteert zichzelf om geïnspecteerd te worden. Heft zijn hoofd om er zeker van te zijn dat het bondagekoord nog steeds ligt waar hij het, opgerold als een slang, heeft achtergelaten.

‘Is dit wat je wou?’ vraagt hij, hees en zwoel.

Het blijft een moment stil. De vloerplanken kraken.

Dan voelt hij het vertrouwde gewicht op zijn rug. Het gevoel van een ander mens dat hem tegen de grond drukt. De aangenahme

machteloosheid die hem opwindt, telkens wanneer hij zich aan een ander overgeeft.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij een gehandschoende hand het koord oppakken. Hij sluit zijn ogen, kan niet wachten.

‘Ben ik je allermooiste?’ vraagt hij.

Als het antwoord ten slotte komt, wordt het in zijn oor gesist: een tuimelende vloed van opgewonden woorden.

‘Om te sterven zo mooi.’

Dan onverwacht het koord dat in zijn hals snijdt, diep bijtend in het vlees, alsof zijn adamsappel tot in zijn schedel wordt gedreven.

‘Haar naam!’

Speeksel borrelt van tussen zijn gruwelijk vertrokken lippen en loopt schuimend over zijn kin in het stof en de kruimels. Zijn ogen puilen tranend uit, bubbelend als soep in een magnetron...

Op slag raken zijn zintuigen verdoofd en tegelijkertijd gespannen. Zelfs zijn gedachten worden verwrongen en samengeperst.

Te strak, te hard, te ruig. Fantasie gaat over in angst.

Weer de stem...

‘Je vriendin. Roze bloesems. Het lachende meisje.’

Er heerst alleen nog verwarring en pijn, het gevoel dat hij steeds meer van zichzelf verliest; dat hij kleiner wordt, wegsmelt en oplost in het niets.

‘Het meisje. Dat me uitlachte.’

Het wordt zwart voor zijn ogen, terwijl zijn geoliede vingers en magere benen roffelen op de stoffige vloer.

Er volgt een flits van inzicht. Eén hartslag lang wordt alles duidelijk. Waar dit over gaat. Waarom hij sterft. Waarom het leven zijn lichaam verlaat en de poëzie uit zijn ziel wegvloeit. Wat de ander wil. Wat hij moet doen...

Weer de stem, nat in zijn oor.

Kwaad. Giftig.

‘Het meisje dat keek en moest lachen...’

Een knie drukt hard tegen zijn ruggengraat; zijn rug trekt krom, tanden bijten zijn dunne lippen stuk, en het bloed raast in zijn oren...

Hij wil smeken. Bedelen om zijn leven. Wil dat dit stopt. Blijven bestaan. Schrijven en creëren. Neuken en dansen.

‘Haar naam. Hoe heet ze, godver?’

Het dringt nu tot hem door. Weet dat dit zijn laatste woorden zullen zijn. Dat alle waarschuwingen voor niets zijn geweest. Hij gaat sterven, en het laatste wat hij in dit leven gaat doen is iemand verraden.

Heel even wordt het koord gevierd. De sterke handen hervinden hun greep.

De jongen snakt naar adem. Probeert te slikken. Weet alleen een hijgend geluid te maken, voordat het koord weer onder zijn kaakbeen snijdt en een bloedrood waas opbloeit voor zijn ogen en hem tot tranen dwingt.

‘Suzie...’

Haar naam noemen is een daad van verraad en tegelijk een laatste smeekbede.

I

‘Toen ik om middernacht naar bed ging, waren ze er nog niet. Maar toen ik vanochtend om zes uur opstond, zetten ze de hele buurt op stelten.’ De man zwaait wanhopig met een arm. ‘Ik bedoel, wanneer zijn ze komen opdagen?’

Rechercheur Helen Tremberg haalt haar schouders op. ‘Tussen middernacht en zes uur vanochtend, denk ik.’

‘Maar ze maakten geen lawaai! En moet je nu eens horen! Het is een gekkenhuis. Hoe is het ze gelukt om niemand wakker te maken?’

Tremberg heeft geen idee. ‘Misschien zijn het ninja’s.’

De man kijkt haar strak aan. Hij is een eind in de dertig en gekleed voor kantoor. Hij heeft grijzend zwart haar en draagt een volstrekt onmodieuze bril. Iets aan zijn houding doet Tremberg vermoeden dat hij een pensioenverzekering heeft met zo min mogelijk risico en na het snuiten van zijn neus altijd even in zijn zakdoek kijkt. Ze kan zich voorstellen dat hij na een tweede wijntje zijn zinnen begint met de woorden: ‘Ik ben geen racist, maar...’

Hij zag de woonwagengedwongen vanuit zijn badkamerraam toen hij zijn tanden stond te poetsen. Zag, in zijn eigen woorden, ‘de enorme heksenketel’ en belde het alarmnummer. Hij was niet de eerste bewoner in de lommerrijke straat, uitkijkend op het voetbalveld, die telefonisch klaagde, maar hij is de enige die heeft besloten Tremberg persoonlijk op de situatie aan te spreken.

Tot een halfuur geleden had Tremberg zich op vandaag verheugd.

Sinds ze weer aan het werk is, heeft ze bijna alleen bureaudienst gedraaid. Ze mocht zelfs niet aan de meest onbenullige politieacties deelnemen totdat ze haar gesprekjes met de psycholoog had afgerond en haar arts het laatste formulier in een schijnbaar oneindige reeks had ondertekend om te bevestigen dat de snijwond aan haar hand geen blijvende schade heeft aangericht. Als alles goed verloopt, mag ze vanavond terug in de frontlinie om te kijken hoe haar baas, Trish Pharaoh, een gangsterhulpje in de boeien slaat en een drugsbende oprolt. Ze wil daarbij zijn. Heeft die kans nodig. Moet zich bereidwillig tonen en bewijzen dat ze niet bang is geworden. Ze wil iedereen die daaraan twijfelt laten zien dat ze het voorval met de seriemoordenaar, die haar bijna de keel had afgesneden, heeft weggelachen en op de ‘ouderwetse manier’ heeft verwerkt – door een sloot wodka te drinken en eens goed uit te huilen.

‘Wanneer vertrekken ze?’ vraagt de man aan haar. ‘Wat gaan jullie eraan doen? Dit is een nette buurt. We betalen allemaal belasting. Ik heb niets tegen dat soort mensen, maar ze kunnen ergens anders heen. Er zijn speciale plaatsen voor! Wat gaan jullie eraan doen?’

Tremberg zegt niets. Ze heeft daar geen antwoord op. Ze wil niet met deze man praten. Ze wil aan het werk. Ze wil niet langer tegen de doelpalen leunen op de sportvelden die de welvarende dorpen Anlaby en Willerby aan elkaar hechten. Ze voelt zich net een keeper die kijkt naar een wedstrijd die zich aan de andere kant van de grasmat afspeelt.

‘Ik had in de auto moeten blijven,’ mort ze tegen zichzelf, en ze kijkt langs de man naar waar de stacaravans zijn geparkeerd, niet ver van de middenlijn van het nabijgelegen rugbyveld. Neemt de chaos in zich op.

Zes stacaravans, vier terreinauto’s, een Mercedes en drie paardentrailers, minstens twee aggregaten en – voor zover ze kan zien – één mobiel toilet. Alles staat in een ruime halve cirkel opgesteld, met in het midden drie bloemetjesbanken en een ligstoel, waarop een groei-

end aantal vrouwen en kinderen plaatsneemt om thee te drinken, met agenten in uniform te praten, en soms iets te roepen naar de schoolkinderen en verveelde automobilisten die uit hun stilstaande voertuigen zijn gestapt om door de parkhekken naar de commotie te kijken.

Net als het merendeel van Oost-Yorkshire kan Tremberg nergens heen. Haar auto staat een paar straten verder, vastgelopen in het verkeersinfarct dat om de twee maanden optreedt als gevolg van een infrastructuur die bij het minste of geringste dichtslibt.

Verveeld, met niets anders te doen dan door de vuile ruit van haar Citroën naar de donkere, sombere lucht staren, had ze de radio aangezet in de hoop iets rustgeevends te vinden. Ze zat twee minuten in ‘California Dreamin’’, en zich zomaar af te vragen waarom Radio Humberside alleen dat nummer leek te hebben, toen de muziek werd onderbroken door een verkeersmelding. Vijf, zes loslopende paarden op Anlaby Road, en woonwagengedragers die rumoer veroorzaakten op de sportvelden bij de spoordijk. Ze kon weinig anders dan uit de auto stappen om te kijken of ze een handje kon helpen.

‘Gaan jullie de paarden afmaken?’

Tremberg richt haar aandacht op de man. ‘Pardon?’

‘De politie! Gaan jullie de paarden afschieten?’

‘Niet persoonlijk,’ zegt Tremberg, die haar geduld begint te verliezen. ‘Het dierenteam is onderweg. Ze zitten ook vast in het verkeer. We doen ons best. Ik kan een van die beesten wel in een houdgreep nemen, maar dan moet u zijn benen vasthouden...’

Ken Cullen, de magere, bebaarde, geüniformeerde inspecteur die momenteel de leiding heeft en probeert enige orde in de chaos te scheppen, hoort de dreigende toon van de rechercheur en komt aanhollen.

‘Het spijt me, meneer, we doen alles wat we kunnen. Als u voorlopig gewoon naar huis wilt gaan en dit verder aan ons wilt overlaten...’

Tremberg wendt haar hoofd af, terwijl iemand die meer geduld

heeft met lamzakken de bemoeial wegstuurt. Als de inspecteur zich weer naar haar omdraait, werpt hij Tremberg een stralende glimlach toe.

‘Was je maar nooit uitgestapt om te helpen, hè?’

‘Ik had niets beters te doen, Ken. Ik zit hier muurvast zoals iedereen. Ik dacht: laat ik eens kijken of ik kan assisteren, maar dit is helemaal niets voor mij.’

‘Och, weet ik niet, Helen. Je hebt er wel het lichaam voor om zo’n meute in bedwang te houden.’

Tremberg lacht mee met haar oude brigadier, die onlangs tot inspecteur is bevorderd en net als zij vanuit Grimsby is overgeplaatst naar de overkant van de rivier.

‘Ik was blij te horen dat je aan de beterende hand bent,’ zegt hij gemeend. ‘Doet alles het weer?’

Tremberg steekt een middelvinger naar hem op. ‘Mijn vingers werken als vanouds,’ zegt ze met een glimlach.

Cullen neemt haar snel in zich op. Kijkt naar haar dunne trainingsjack over een praktisch broekpak met smalle streepjes en een witte blouse. Ze heeft een keurig jongenskopje en draagt geen make-up of sieraden. Hij weet van pubquizen en afscheidsfeestjes dat ze er opgemaakt heel aantrekkelijk uitziet en fantastische benen heeft als ze haar rok optrekt, maar onder diensttijd kleedt Tremberg zich bewust seksloos. Veel andere vrouwelijke rechercheurs hebben haar voorbeeld gevolgd, bang om de indruk te wekken dat ze hun vrouwelijkheid hebben gebruikt om hogerop te komen, hoewel ze daarmee de verdenking op zich laden lesbisch te zijn. Vaak zou Tremberg willen dat ze net zo zorgeloos en lik-me-reet als Trish Pharaoh kon zijn, die gewoon draagt wat ze wil en die het geen fuck kan schelen of mensen zich afvragen of ze op pikken of op potten valt.

Met zijn tweeën mopperen ze een poosje op de gemeenteraad, die de sluiproutes heeft afgesloten, zodat forensen nergens heen kunnen als de verkeersslagaders van en naar de stad verstopt raken. Ze zijn het erover eens dat de lokale overheid wordt bemand door

kwezels en debielen, en dat de nieuwe voorzitter van het politiebestuur de boel ongetwijfeld verder naar de kloten zal helpen.

Hun heerlijke potje klagen gaat over op de grauwe luchten en de prijs van benzine wanneer er een jonge agente naar hen toe komt. Ze ziet er in haar modderige gele regenjas vermoeid en verwaaid uit.

‘We moeten nog maar één van die beesten te pakken krijgen, inspecteur,’ zegt ze, met een stem die doet vermoeden dat ze zich moet inhouden om geen grovere term voor de edele dieren te gebruiken. ‘Het is brigadier Parker en Dan gelukt om ze op het parkeerterrein van de Beech Tree in te sluiten. Ze kunnen geen kant op. Een kerel met een landrover heeft de uitgang geblokkeerd. De eigenaren proberen ze nu met een lasso te vangen. Het is een chaos, inspecteur. Arme Mickey scheurde uit zijn broek toen hij er eentje aan de haren wilde meetrekken. De manen, bedoel ik. De helft van Anlaby ligt onder de paardenstront. En die verrekte zigeunerkinderen helpen ook niet, met hun cowboy- en indianengeluiden...’

Het kost Tremberg moeite om haar lachen in te houden als ze zich voorstelt hoe de plaatselijke bobby’s wanhopig proberen de ontsnapte dieren bijeen te drijven, klappend en roepend, en de knollen ervan proberen te weerhouden de plantenborders op te peuzelen van belangrijke mensen.

‘En het laatste paard?’ vraagt Cullen, die zijn pet opzet.

‘Dat is echt een gemene rotzak. Volgens de zigeuner is het een bronstige hengst. Heeft al een deuk getrapt in vijf, zes auto’s. Hij lijkt vooral een hekel te hebben aan Audi’s.’

‘En het dierenteam?’

De agente snuift verontwaardigd en klinkt zelf even als een paard. ‘Die zitten heel behulpzaam te vergaderen achter in hun busje. Bladeren zich rot in handboeken en bellen veeartsen in de buurt. Daar verwacht ik niet veel van. Ik zet mijn geld op de grote reus.’

Ze spreekt de laatste woorden uit met een grote glimlach.

‘Grote reus?’

Ze wendt zich tot Tremberg. Glimlacht op een manier die de rechercheur inmiddels bekend voorkomt. ‘Schotse kerel uit jouw eenheid. Degene die...’

‘McAvoy?’ Trembergs wenkbrauwen schieten omhoog en ze kijkt om zich heen alsof ze half verwacht dat hij haar gadeslaat.

‘Ja. Een van de jongens heeft hem gebeld. Zei dat hij veel van dieren weet. Hij is toch de zoon van een boer of zoiets? Kwam een minuutje geleden opdagen. Ik weet niet waar hij zijn auto heeft geparkeerd, maar ik denk dat hij hierheen is gerend.’

‘En wat is hij dan nu aan het doen?’

De politieagente neemt haar pet af en schudt bewonderend het hoofd. ‘Hij kan elk moment gaan touwtrekken met een paard.’

Tijdens zijn eerste maanden als rechercheur nam brigadier Aector McAvoy het voorschrift ‘burgerkleding’ letterlijk. Hij camoufleerde zich nagenoeg met kakibroeken, wandelschoenen en goedkope, champignonkleurige overhemden, die hij elke maandag nieuw uit het plastic haalde. De vermomming werkte nooit. Met zijn een meter vijfennegentig en zijn rode haar, sproeten en Hooglander-snor, is hij altijd de opvallendste man in de kamer.

Zijn jonge vrouw, Roisin, maakte een eind aan zijn pogingen om in het behang te verdwijnen. Ze vertelde hem dat zo’n grote knappe kerel het aan zichzelf verplicht is zich niet te kleden als ‘een lulletje lampenpit’. Roisin weet het altijd leuk te verwoorden.

Ondanks zijn protesten stond hij toe dat ze hem aankleedde als een kind dat met een pop speelt. Onder haar toezien oog, en blozend bij elke verandering in zijn garderobe, werd McAvoy in het korps net zo bekend om zijn nette pakken en kasjmieren jas, zijn leren handtas en manchetknopen, als om zijn speurderskwaliteiten en littekens.

Nu hij plat op zijn rug omhoogkijkt naar de opgezwollen wolken, met modder en hengstenkwijl op zijn revers en paardenstront

aan een broekspijp van zijn donkerblauwe pak, zou hij willen dat hij weer kaki droeg.

McAvoy probeert het gejoel van de toeschouwers te negeren en krabbelt overeind.

‘Goed dan, dondersteen...’

Hij was op weg naar de vergadering van het politiebureau toen het belletje kwam. Een van de agenten die de ontsnapte dieren bijeen moesten drijven had er genoeg van gekregen nadat hij door een merrie tegen de zijkant van een glasbak was gesleurd en had besloten er een expert bij te halen. De agent had maar één keer met McAvoy samengewerkt, in de wijk Orchard Park. Ze hadden de deuropening tot een plaats delict moeten bewaken totdat het busje van de technische recherche arriveerde en waren niet bepaald welkom geheten door de buurtbewoners. Hij en McAvoy hadden de beledigingen langs zich heen laten gaan, en zelfs de eerste paar flessen en blikjes, maar toen de grommende staffordshire-bulterriër was losgelaten, met het bevel hen weg te jagen, was McAvoy degene geweest die niet van zijn plaats week, terwijl de jonge agent een stenen muur probeerde over te halen hem te absorberen. De reusachtige Schot had zich op zijn knieën laten zakken en de hond recht aangekeken, vervolgens zijn hoofd gedraaid en zijn ogen opengesperd, waarna hij het beest zijn brede, open handpalmen liet zien en zich klein maakte op het gebarsten trottoir, onderdanig en ongevaarlijk. Het dier stond meteen stil, alsof het tegen een ruit was gelopen, en tegen de tijd dat er assistentie verscheen en de menigte werd verjaagd, lag het beest op zijn rug om zich door McAvoy's grote ruwe handen over zijn buikje te laten wrijven. De jonge agent had McAvoy's telefoonnummer genoteerd, want hij wist dat het in de toekomst handig kon zijn zo iemand te kennen. Vandaag had hij een belletje naar de Schotse reus het proberen waard gevonden.

McAvoy, die zelfs ja zou hebben gezegd tegen een kopstootduel met een ontsnapte antilope om maar niet aan de bestuurs-

vergadering te hoeven denken, was maar al te graag bereid om zijn auto te dumpen en naar de plaats des onheils te sprinten.

Hij maakt zijn spieren los. Strekt zijn armen en knakt zijn nek van links naar rechts. Er klinken een paar aanmoedigingen van toekijkende automobilisten, en vanuit zijn ooghoek ziet McAvoy tot zijn schrik dat veel toeschouwers de beelden vastleggen met hun mobieltje.

‘Schiet dat beest gewoon neer,’ roept een stem van ergens in het rumoer. Een voorstel dat kan rekenen op goedkeurend gemompel van sommigen.

‘Kun je hem niet verdoven?’

‘Ik zet een tientje op de grote kerel!’

McAvoy probeert de stemmen te negeren, maar door het gelach en gekreun dat luid weerklonk toen hij door de chargerende hengst tegen de grond werd geduwd, hebben zijn wangen de kleur van gekneusde cranberry’s gekregen.

‘Als je dat paard afschiet, krijg je met mij te maken.’

De stem, met een onmiskenbaar accent, legt iedereen even het zwijgen op en McAvoy draait zich om. De man die heeft gesproken staat links van hem, leunend tegen de motorkap van een blauwe Volvo. De eigenaar van de auto heeft besloten om – heel Brits – net te doen alsof er geen sprake is van een grote, intimiderende zigeuner die met zijn achterste de kap van zijn auto opwarmt.

De zigeuner is plomp en kalend, met een rond gezicht en blinkende wangen. Ondanks de kou en samenspakkende wolken staat hij in zijn blote armen. Zijn kwabbige buik en lichaam worden niet geflatteerd door het witte mouwloze T-shirt en de veel te blauwe spijkerbroek.

‘Van u?’ vraagt McAvoy, met een knikje naar het paard.

De man antwoordt met een schouderophalen, maar het stuk touw in zijn hand doet vermoeden dat hij op het punt stond een poging te wagen zijn eigendom terug te krijgen voordat hij zag dat McAvoy die lastige taak op zich nam.

‘Bronstig?’

De man knikt. ‘Zo hitsig als een Cornwallse mijnwerker die voor het eerst boven de grond komt.’

‘Allemachtig.’

Hij had hem net bijna te pakken. De hengst stond maar een half metertje bij hem vandaan narcissen te peuzelen uit een grasberm in een van de zijstraten van de drukke verkeersweg. Zacht pratend en kalm bewegend was McAvoy erin geslaagd dichterbij het dier te komen dan anderen voor elkaar hadden gekregen sinds dit onverwachte circus was losgebarsten, maar toen het paard met zijn hoofd heen en weer zwiepte, moedigde een van de passanten McAvoy luid aan. Die schreeuw deed het dier opschrikken, waardoor McAvoy, met dure kleding en al, languit op de vuile grond eindigde.

‘Naam?’

‘Die van mij of het paard, meneer?’

‘Het paard.’

‘Al sla je me dood. Probeer Boterbloem eens.’

Langzaam, zijn voeten stevig op het asfalt plantend, beweegt McAvoy zich naar waar het dier nu staat. Met een wilde blik, modderig en bezweet, is het paard de tuin in gevluht van een van de mooie vrijstaande woningen op enige afstand van de weg. De bewoners kijken door de grote dubbelbeglaasde ramen naar buiten. Aangezien er geen auto op de oprit staat geparkeerd en het paard schijnbaar geen interesse toont voor hun magnolia’s, genieten ze van het spektakel.

‘Rustig, jongen,’ fluistert McAvoy terwijl hij zijn armen spreidt en zich naar de open oprit begeeft. ‘Vertrouw me.’

Hij weet wat er gaat gebeuren als hij faalt. Veeartsen zullen proberen dichtbij te komen met een verdovingsmiddel. Wat niet gaat werken, want als ze het dier met z’n allen willen insluiten, jagen ze het alleen maar angst aan. Daarna zal een goed bedoelende boer met een tamme merrie opdraven, in de hoop de hengst binnen handbereik te lokken. De hengst zal te opgewonden raken. Auto’s beschadigen. Zichzelf bezeren. Uiteindelijk zal er een scherpschut-

ter bij worden geroepen en het paard zal net zo veel kogels krijgen als nodig is om de stad weer in beweging te brengen. McAvoy wil dat niet laten gebeuren. Door het telefoontje van de jonge agent weet hij dat het paard is ontsnapt van een terrein waar woonwagengedwonen hun kamp hebben opgeslagen. Zijn ervaring heeft hem geleerd dat reizigers van hun dieren houden, en dit exemplaar, hoewel grauw en met een rafelige voorlok die hem doet denken aan kwastjes op vrouwenlaarzen, lijkt zowel goed te zijn verzorgd als hard te hebben gewerkt.

‘Rustig, jongen. Rustig.’

McAvoy legt de laatste meters af. Brengt zijn hand omhoog, met de palm naar buiten, en fluistert, zacht sussend en liedjes neurierend, in het oor van het dier. Het paard hinnikt. Begint terug te wijken. McAvoy heft zijn hoofd. Toont de reusachtige omvang en zachtmoedigheid die hem zo kenmerken; kijkt diep in de bruine ogen van het verwarde, angstige beest...

Het paard schrikt amper als hij het touw om de hals laat glijden. Hij blijft zingen. Fluisteren. Croont het enige zigeunerlied dat hij zich kan herinneren en zou willen dat hij zijn stem net zo teder kon laten klinken als wanneer zijn bruid het zachtjes in zijn nek neuriet.

Ditmaal heeft het gejuich vanuit de menigte weinig effect op het paard. Het dier laat zich gedwee van de oprit leiden, waarbij zijn onbeslagen hoeven aangenaam klikklakken op de bestrating.

McAvoy kijkt op en ziet glimlachende gezichten. Zijn kaken gloeien en hij moet moeite doen om zijn gezicht in de plooi te houden als de automobilisten hem een applausje geven, dolblij dat ze straks weer in de hoogste versnelling naar hun gehate kantoorbaan rijden om bij de koffieautomaat te vertellen over het schouwspel van vanochtend.

‘Bravo, meneer. Goed gedaan.’

De zigeuner heeft zich losgemaakt uit de menigte. Hij loopt ongevraagd naar de andere kant van het dier, pakt het zacht bij het oor en leunt voorover om met zijn neus in de nek van het beest te wrijven en het een ‘grote sufferd’ te noemen.

McAvoy geniet van het blijk van genegenheid. De man weet met dieren om te gaan. Houdt van paarden. Kan niet slecht zijn.

Samen slingeren ze zich een weg door de auto's, in de richting van de sportvelden. Drie agenten in uniform leunen uitgeput tegen de motorkap van twee geparkeerde politiewagens. Ze zien er verformfaaid en uitgeput uit. Als McAvoy langsloopt, knikken ze dankbaar. De jonge agent die hem heeft gebeld, steekt triomfantelijk een vuist in de lucht en buigt zich naar een collega om iets te zeggen. Er volgt een lachsalvo en McAvoy vermoedt instinctief dat de grap over hem ging.

'We zullen ze vastbinden, meneer,' zegt de zigeuner. 'We dachten dat het hek helemaal rondliep. Ik schrok me wild toen ik zag dat ze waren verdwenen, dat kan ik u wel vertellen.'

McAvoy, die weer op adem begint te komen, kijkt over de stugge manen van het paard naar de man. 'Dit is geen stopplaats, meneer. Het is een voetbalveld. U weet dat u hier niet mag staan.'

'Ach, kunt u niet een keertje over uw hart strijken?' vraagt de zigeuner, die zijn lichtblauwe ogen op McAvoy richt en opeens een sprinkelende, ondeugende charme over zich krijgt. 'Ik heb wat mot gehad met een van de families daar. We zijn er niet welkom. Een nachtje of twee, meer vraag ik niet. Tot de ruzie is bijgelegd.'

Het is niet aan McAvoy dat te beslissen. Hij hoort de man aan zonder echt te luisteren. Er was hem alleen gevraagd een losgebroken paard te vangen, en dat heeft hij gedaan. Het spektakel is afgelopen. Nu moet hij proberen zich enigszins toonbaar te maken voor een bespreking met het nieuwe bestuur van de politie Humber-side, en de nieuwe voorzitter proberen uit te leggen waarom zijn eenheid moet blijven bestaan, en wat precies de oorzaak is van de stijging van het aantal geweldsdelicten. Een vooruitzicht dat hem de afgelopen nacht evenzeer uit zijn slaap heeft gehouden als zijn drie maanden oude dochter, en hij voelt een golf van misserijkheid nu het plotseling weer het eerste is wat in zijn gedachten opkomt.

Een windvlaag voert de geur van gebakken spek en met de hand

gerolde sigaretten met zich mee. Hij heft zijn hoofd, snakkend naar schone, frisse lucht. Opent zijn ogen. Staart naar een hemel met de kleur van een bont en blauw oog, waaruit elk moment regen kan vallen.

Ze naderen de halve cirkel met stacaravans. Er klinkt een vreugdekreet, die McAvoy weet te traceren naar een van de vrouwen op de banken voor de dichtstbijzijnde caravan. Ze is in de veertig, heeft blondbruine krullen en draagt een wit joggingpak van twee maten te klein.

‘O, wat een brave jongen!’ roept ze uit terwijl ze naderbij komen. Ze zet haar mok thee neer en verheft haar kleine, gewelfde lijf van de bank. ‘Zie je wel dat alles goed komt?’

Ze roept dit laatste tegen de twee tienermeisjes die op de bank tegenover haar zitten, allebei in een roze nachtop onder een jasje met een grijze capuchon. De een is misschien een jaar ouder dan de ander, maar ze hebben allebei sluk zwart haar met een scheiding opzij en dragen net zo veel hoepels van goud om hun nek als in hun oorlellen.

McAvoy overhandigt het touw aan de man, die uit oprechte dankbaarheid een buiging maakt. ‘U bent een goed mens, meneer. Een goed mens. Schots, schat ik zo in?’

McAvoy knikt. ‘Westelijke Hooglanden.’

‘Geen kilt?’ vraagt hij grijnzend.

‘Ik val zo al genoeg op.’

De zigeuner lacht harder dan de grap verdient. Slaat McAvoy op zijn brede onderarm. ‘Mijn god, u bent wel een ferme knaap.’

McAvoy's wangen dreigen weer rood aan te lopen, dus geeft hij alleen een bevestigend knikje. Dan komt hij weer ter zake. ‘Houd hem aan de lijn. Uw Boterbloem. Het is geen kermis.’

‘Jawel, meneer. Komt in orde.’

McAvoy kijkt om zich heen. Naar de zitbanken, de aggregaten en toiletten. Naar de gezichten achter de smetteloze glasgordijnen voor de raampjes van de caravans, net zo nieuwsgierig naar wat er op hun stoep gebeurt als de gezichten achter de ruiten in

de vrijstaande vierslaapkamerwoningen die de velden omringen.

Hij moet onbewust aan zijn vrouw denken. Zij leefde ook zo toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Was niet veel ouder dan de meisjes op de bank; haar ogen net zo wantrouwig, haar wereld net zo klein...

‘McAvoy!’

Als hij zich omdraait, ziet hij Helen Tremberg en inspecteur Ken Cullen over het belendende voetbalveld naar hem toe benen, en hij weet niet of hij als een held of een bemoeizuchtige idioot zal worden behandeld.

‘McAvoy, hè? Hoorde ik dat goed?’

Er klinkt iets door in de manier waarop de oude zigeuner zijn naam herhaalt. Iets waaruit McAvoy afleidt dat deze man weet wie hij is.

Hij krijgt niet de kans hem ernaar te vragen. De wolken die als drogend wasgoed laag aan de hemel hangen, breken eindelijk open. De regen klettert omlaag. Tremberg, die niet snel gilletjes slaakt, stoot een kreetje uit en houdt meteen in om haar capuchon op te doen. Onder de woonwagenbewoners klinkt een kakofonie van vloeken, en McAvoy's nieuwe vriend blaft bevelen met een zo zwaar accent dat het wel een vreemde taal lijkt. Vijf tot zes jongemannen komen uit de caravans tevoorschijn, en in een mum van tijd zijn de banken onder zeildoeken gesleept en de openstaande raampjes dichtgetrokken.

‘Jezus,’ roept Tremberg, die haar capuchon steviger om haar hoofd trekt en in allerijl terugkeert naar haar voertuig. ‘Het zijn echt ninja’s!’

McAvoy volgt haar niet. Hij blijft staan, met zijn armen wijd, en laat de stortbui hem tot op de huid doorweken. Hij weet dat hij vanochtend bij de vergadering zwaar op de proef zal worden gesteld. Weet dat het een pijnlijke exercitie gaat worden. En weet ook dat hij het leven wat gemakkelijker voor zichzelf kan maken als hij alleen in een nat pak verschijnt, in plaats van onder de paardenpoep.